

Fiatalkorú szakemberek konferenciája

A tanácsok feladatai a kereskedelem és a szolgáltató tevékenység szervezésében címmel kezdődött meg pénteken Egerben az államigazgatás fiatal dolgozóinak kétnapos országos szakmai tudományos konferenciája. A mintegy 80 fiatal szakember részvételével megkezdődött eszmecsere 17 előadás hangzik el.

A genius loci ápolása

Befejeződtek a megyei levéltári napok

Otödik alkalommal rendezte meg a Csongrád megyei Levéltár Makón, Hódmezővásárhelyen és Szegeden a levéltári napok eseménysorozatát. Az elmúlt három napban levéltárosok, muzeológusok, helytörténeti kutatók, főiskolai-egyetemi oktatók, könyvtárosok számtalanként be a nagyközönség elé került azokról az eredményekről, melyeknek dokumentumanyagát a megye le-

véltárban gyűjtötték. A program zárásaként kértem dr. Blazovich Lászlót, a megyei levéltár igazgatóját összefoglalásra.

— A levéltárak évszázadokon át iratok, dokumentumok, zárt intézményei voltak. Csak néhány kutatónak adatott meg a bűvélő és publikáció hívták csak fel a figyelmet a levéltárakban őrzött hallatlan

értékekre. A közművelődési törvény megjelenése óta a levéltárak is mind nyitottabbá váltak, az itt őrzött dokumentumok egyre inkább közkinccsé lettek. A helytörténeti kutatások fölerősödésével a megye levéltáraiban őrzött iratok történelmi a feltáró és elemző munka forrásvidéke lett. Ezek az eredeti iratok jelentették a tanulmányok primer anyagát. Ot esztendője rendezzük meg a megyei levéltári napokat, fórumot adva a kutatóknak, megteremtve a szakemberek találkozási és vitalehetőségét, valamint a közművelődési misszió szellemében új ismereteket is nyújtunk az érdeklődő közönségnek. Ilyenkor tudjuk fölterképezni a megvénen folyó kutatások eredményeit. Sikeresek ezek a programok, hiszen egyes előadásokat húsznegyven, másokat 80—100 érdeklődő is meghallgatott. A beszámolókat élénk viták követték, így a szakma is gazdagodott, és a hallgatóság ismeretei is gyarapodtak. Hiányossága programjainknak, hogy a különböző városokban dolgozó kutatók még nem figyelnek eléggé egymás munkájára, metodikailag újításokra, tapasztalataikat átvételére. Ezek óta a levéltári napok fő profilja a városok monográfiáinak munkálataihoz kötődik. Így volt ez most is, mindenekelőtt Hódmezővásárhely és Szeged esetében.

Az idei megyei levéltári napok egyik legfontosabb eseménye a makói városi levéltár átadása volt. Ebben is kifejeződésként jutott az az énképzés, hogy minden város saját anyagát őrizzék, az a dokumentumkincsét, amelyhez legtöbb köze van, amelyet ápolni megőrizni kötelesség. Ez elősegíti és könnyíti a helytörténeti kutatómunkát, erősíti a helyszellemeket, a genius loci-erővel és a kultúra, a közművelődés decentralizálásával is.

A Csongrád megyei Levéltár a közel múltban nyolcvan teherautónyi anyagával átköltözött új, de mégis ideiglenes helyére a Honvéd tér 5-6. szám alatti felújított műemléki épület egyik szárnyába, ahol helyet kaptak irodái, raktárai, kutatószobái. Itt fognak dolgozni mindaddig, amíg el nem készül immár végleges otthonuk, a Dóm téren levő új megyei könyvtár és levéltár épülete.

T. L.

Leletek

A bükki kultúrához tartozó, mintegy hatezer éves leletek kerültek elő Borsodban, a felsőváradsi várdombon, a Miskolci Herman Ottó Múzeum régészeinek leletmentő ásatásai nyomán.

Régóta felfedezték, hogy lakott hely volt itt évezredekkel ezelőtt. Maradványainak egy részét a mélyszántás megbolygatta, de a régészek mintegy háromhetes munkával föltárták a területet, s az ekeszaggatta földréteg alatt gazdag újkőkori és középső bronzkorból származó durva és finom díszített kerámiákat, kőbaltákat, kővéseket stb. találtak. A muzeológusok rábukkantak a település nyomaira.

Huszár Lajos

Emlékezés Antal Jánosra

Antal János író, újságíró, a magyar kommunista és munkásmozgalom kiemelkedő személyisége születésének 75. évfordulóján koszorúzás ünnepséget rendeztek a Mező Imre úti temetőben. Antal János írásai a 100%-ban, a Forrásban, a Társas-

dalmi Szemlében, a Korunkban, az Új Harcosban és a Gondolatban jelentek meg. Ő szerkesztette a szakszervezeti ellenzék több újságját is, a harmincas évek elején a KMP illegális lapjának volt szerkesztője.

Emléktábla a „szegedi erdők atyjának”

Harminc esztendeje, 92 éves korában, 1952-ben hunyt el dr. Kiss Ferenc erdőmérnök, akit Móra Ferenc a „szegedi erdők atyjaként” tisztelt. A szabad természetért rajongó Kiss Ferenc 1885-ben került Szegedre, s a városi tanács megbízásából hozzákezdett az alföldi táj erdősítéséhez.

Közel 40 éven keresztül dolgozott a Duna-Tisza-közi homokon. Gazdasági megfigyeléseit a természet megfigyelésére, törvényeinek figyelembe vételére és a természettudományok eredményeinek alkalmazására alapozta.

Tudományos igénnyel végzett úttörő tevékenységét a homokterületek erdőgazdálkodásának megteremtésében. Nagyzemelt méretekben kidolgozta és megvalósította a homoki „akác-, fenyő- és tölgyerdőgazdálkodás módszereit. Nevét viseli a szegedi erdőészeti szakközépiskola, mellszobrára az intézmény előtt áll, az ásatalmi erdőben emlékoszlop és róla elnevezett erdőrezs hirdeti munkásságát. Móra Ferenc, az idősebb barát így jellemezte őt: „... azzal játszott végig az életét, hogy erdők épített a homokba és arca verejtékével kertek csinált a sívó koporból...”, másutt így ír róla: „...nem e világból való ember. Őbenne a fák lelke él, amelyeknek ura, királya... reszketett a száva a gyönyörűségtől, mikor kimondta a szót: erdő.”

Tegnap az évfordulóhoz kapcsolódva emlékültségeket rendeztek Szegeden. A Lenin körút 56. számú szeccsziós ház falán emléktáblát lepleztek le, melyen ez áll: „E házban lakott dr. h. c. Kiss Ferenc erdőmérnök, ny. miniszteri tanácsos, a szegedi erdők atyja.” Az emléktáblánál dr. Berdár Béla, a MEM Erdészeti és Faipari Hivatalának főosztályvezetője, valamint Bányainé dr. Birkás Mária, a városi tanács elnökhelyettese mondtak emlékbeszédet, majd elhelyezték az emléktábla alatt a megemlékezés koszorúját. A Belvárosi temetőben levő síremlékénél Király Pál, az Országos Erdészeti Egyesület főtájkára idézte dr. Kiss Ferenc pályáját, emberi alakját.

Negyven perc késés

A fény — bizonyítja a tudomány — 300 ezer kilométer tesz meg másodpercenként. A Napfény-expressz ennek poros nyomába szelhet. Csütörtök este a menetrend szerinti 19.23 helyett 20.03-kor vánszorgott be a szegedi nagyállomásra.

Miután Városlődön hosszasan időzött, az utasok élcélődni kezdtek. „Duplára emelni a jegy árát, arra van eszük, de arra nincs, hogy a maguk gyártotta menetrendet betartsák — dohogott egy szuszogós öregúr. „Azt írta az újság, nem azért emelték duplájára a tarifát, hogy javuljon a közlekedés” — toldotta meg gúnyosan a szomszédja. „Olvastam Moldova könyvét, abban azt mondta egy vasutas, 4—5 perc nem számít késésnek, azt szocialista késésnek hívják, sőt a mozdonyvezető 8—20 perces késéseket sem jelent, hogy védje a mundér becsületét” — így a harmadik. „Hát az jól leszede róluk a keresztvizet, de kitoltak vele állítólag: kineveztek tiszteltbeli vasutasnak, s ezzel kihúzták a méregfogát” — adta a tájékoztatást a negyedik. „Így megy ez nálunk, itt nem számít semmi, csak a statisztika, amely kimutatja, hogy boldogan élünk” — legyintett az ötödik.

Ez utóbbi vélemény szándékosan torzított. Megszólaltam, hogy no, no, azért

nem kell úgy elhajítani a kalapácsnyelet, de csak azt értem el, hogy jól megcenteként. A Napfény-expressz ennek poros nyomába szelhet. Csütörtök este a menetrend szerinti 19.23 helyett 20.03-kor vánszorgott be a szegedi nagyállomásra.

Azt hiszem, ha nem is teljesen, de alapszabán véte igazuk volt az embernek. Magam is — aki pedig az autóval szemben megrögzött vasútpárti vagyok, mert biztonságosabb — kezdtem azon morfondírozni: igaz lenne, hogy azért nem akar megjavulni a menetrendszerűség, mert „odafönt” nem tudnak róla? En is olvastam Moldovát, aki szerint Japánban már egyperces késésért is kártérítést fizetnek az utasoknak. Isten mentsen, hogy ilyet kérjenek. De a magyarokra késényt tartok. Azt is elvártam volna, hogy amikor negyvenperces késéssel végre bevánszorgott „expresszünk” a nagyállomásra legalább annyit mondott volna a fölerősített hangú informátor: kedves utasaink, szíves elnézésüket kérjük a késésért, ez és ez volt az oka...

Nem esett volna le az ujjáról az arany gyűrű Belőlünk meg elpárolgott volna a bosszúság.

F. N. I.